

HỒI 99

DƯ BÌNH NAM BỊ RƠI MẶT NẠ

H

oàng Thượng Chí hoảng hồn, vội bước tới bỗng nàng, thấy mặt nàng tái nhợt răng cắn chặt, cặp mắt nhắm nghiền!

Thượng Chí lo sợ thẳm trách:

- Ôi! Thần Châu Nhất Xú lại ác tâm thế này!

Đúng là Tục Mệnh Kim Đơn giả!

Chàng đưa tay coi hết các mạch trong người nàng, miệng lẩm bẩm gọi như tiếng nấc:

- My muội!... Muội muội!...

Các mạch máu trong người nàng im bật, da lạnh như tuyết.

Hai hàng lệ rơi lã chã, chàng thất vọng, đau đớn than:

- Ôi! My... muội... em đã chết!

Máu cầm hặn cuộn cuộn dâng lên như muốn trào khỏi miệng, chàng cắn răng nuốt lệ, nói:

- Hừ! Tục Mệnh Kim Đơn giả! Ta phải giết con gái của mẹ già ác độc mới được! Đinh Hồng! Người phải chết!...

Chàng lại lần tay thăm lại các mạch cho nàng lần nữa, nhưng chàng chỉ còn biết thở dài não ruột, than:

- My muội! Anh... anh đã hại em!...

Ngô Tiểu My như không còn hơi thở, nhưng Thượng Chí cứ ôm chặt vào lòng, đứng sững nói không ra tiếng...

Thời gian không biết bao lâu, bỗng ngoài phòng có tiếng gõ cửa. Chàng giật mình, nhớ ra chàng đang đứng trong hang cọp, và nhớ đến huyết thù Thiên Tề Giáo Chủ.

Hoàng Thượng Chí cắn răng thẳm nói:

- Bê gì, nàng cũng chết rồi! Mình cần phải báo thù trước!

Chàng đem xác Ngô Tiểu My đặt trên bộ ván, miệng lẩm bẩm:

- My muội! Muội muội tha lỗi cho anh! Cơ hội báo thù đã đến, anh phải trả xong thù hận, rồi đem hài cốt em chọn nơi an táng!

Dứt lời, chàng xoay mình nhảy ra mở cửa phòng, buột miệng hét to:

- Ai!

Chỉ thấy ngoài cửa một bóng người vội vã bỏ chạy. Chàng nhận đúng thiếu phụ mới gõ cửa đó là người ác độc đã điểm vào huyết đạo chàng. Cũng vì thiếu phụ này mà chàng phải sa vào cảnh tan nát cõi lòng.

Mặt đỏ phừng phừng, chàng tung mình đuổi theo như một con hổ gặp mồi.

Thiếu phụ giật mình, run rẩy nói:

- Ông!... Ông!... Dư Đường Chủ...

Thượng Chí quắc mắt đầy căm hận, gằn giọng nói:

- Hừ! Ta giết mày!

Bùng một tiếng, kèm theo một tiếng thảm nảo. Thiếu phụ đã thành một đồng thịt trên vũng máu tươi.

Thượng Chí không thèm để mắt đến, vội tung mình chạy ra phía trước...

Cũng vừa lúc ấy, mười mấy cái bóng đen rầm rộ tiến vào.

Thượng Chí lòng đầy sát khí, chỉ còn biết giết người để nguôi giận.

Những bóng người hăm hở tiến tới, tung kiếm như những quái trượng, mùa loang loáng vây chặt Hoàng Thượng Chí. Rồi, một tiếng hét lớn:

- Giết!

Tiếp đến những tiếng reo hò chuyển đất, ánh gươm lập lòe, múa đánh tung tăng.

Hừ một tiếng, Thượng Chí dùng Khư Mê Thần Công với mười hai thành công lực, tung song chưởng xoay một vòng.

Bùng! Bùng! Bùng!... Như long trời đổ núi, luồng chưởng phong cuộn cuộn tống ra, những tiếng kêu thất thanh nổi lên, xác người cùng binh khí văng nhào ngổn ngang dưới đất.

Chớp mắt, tiếng kêu thảm khóc im bật.

Dưới đất hơn mười hai xác người nằm chết đờ.

Chỉ đánh một chiêu tuyệt kỹ trong Khư Mê Thần Công, mà Thượng Chí hủy diệt đến mười hai cao thủ của Thiên Tề Giáo, như thế cũng đủ thấy công lực chàng đến bậc nào rồi.

Thình lình, một luồng gió ào ạt cuốn đến, Thượng Chí đưa mắt nhìn lên thấy chín bóng người phi tới.

Người dẫn đầu chính là Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bình Nam và tám tay cao thủ cả nam lẫn nữ tùy tùng.

Thượng Chí tung mình nhảy lên trên mười mấy xác chết và vận thêm nội lực đề phòng.

Thiên Tề Giáo Chủ chân vừa chấm đất, miệng hét lên một tiếng như xé cả không gian.

Quắc mắt nhìn Hoàng Thượng Chí với muôn ngàn căm hận, Dư Bình Nam quay lại bọn đồ đệ hỏi:

- Dư Đường Chủ ở đâu?

Không nghe một tiếng trả lời.

Đôi mắt sáng như sao băng nhìn Thiên Tề Giáo Chủ không chớp, Thượng Chí nghiêng răng, hét lớn:

- Dư Bình Nam! Đồ phản bội!

Thiên Tề Giáo Chủ vừa hoảng sợ vừa căm tức, quát lại:

- Lãnh Diện Nhân! Mày muốn gì?

Thượng Chí cười ngạo nghễ, nói:

- Dư Bình Nam! Ta muốn lấy đầu ngươi! Và phân thân xé thịt ngươi ra từng mảnh!

Thiên Tề Giáo Chủ hừ một tiếng, đưa tay chỉ vào thính đường nhìn bọn đồ đệ truyền lệnh.

Sệt! Sệt! Sệt!

Tám nam nữ đồ đệ cúi đầu tuân lệnh, vung gươm xông vào.

Đôi mắt xé rách ngược nhìn Thượng Chí, Thiên Tề Giáo Chủ cười ha hả, tự đắc nói:

- Thằng nhãi ranh! Nay mày có cánh cũng không thoát chết dưới tay ta!

Song chưởng vận nội lực dùng thế Hóa Nguyên Thần Công Thiên Tề Giáo Chủ công thẳng tới.

Hoàng Thượng Chí đưa tay trái vạch tới một vòng, chưởng mặt dùng thế Khư Mê Thần Công đánh mạnh ra.

Chưởng phong đôi bên ép lại như luồng khói vàng và khói bạc cuộn tròn lại.

Nghe Bùng! Bùng! hai tiếng như đất động, núi nghiêng cát bụi bay ngàn ngút, hai người đều văng ra ngoài ba, bốn trượng.

Thân hình Thượng Chí lẹ như con chim cắt, chân vừa chấm đất, liền tung mình nhảy tới vung ra hai chưởng kèm theo mười hai thành lực Khư Mê Thần Công.

Thiên Tê Giáo Chủ giật mình, lách qua năm bước mới tránh khỏi rồi thừa thế công lại ba chiêu. Trận đấu mỗi lúc, mỗi trở nên ác liệt, chỉ nghe những tiếng bùng... như sấm sét, Cát bụi. Còn hai bóng người cứ văng ra nhào tới liên miên.

Đôi bên đánh chừng năm, sáu chục hiệp. Bỗng nghe trong thính đường vang lên những tiếng kêu thất thanh thảm não.

Dư Bình Nam giật mình, lo ngại cho bọn đồ đệ, nên tự hỏi.

- Trong chính đường cũng có kẻ thù ẩn núp sao?...

Thượng Chí cũng ngạc nhiên không kém, vì sau phòng kín chỉ có xác chết Ngô Tiểu My! Và cả các cửa thông qua thính đường, chàng đã dò xét thì không thấy một bóng người!

Tiếp đến, bùng, bùng hai tiếng các bóng người trong thính đường văng ra ngã gục.

Chớp mắt, tám đồ đệ của Thiên Tê Giáo, đã chết ngổn ngang trước cửa.

Dư Bình Nam giật nảy người, hét lên một tiếng, đánh liên tiếp ra ba tuyệt chiêu, rồi lách mình chạy vào...

Thượng Chí quát lớn:

- Dư Bình Nam! Người có chạy đường nào cũng không khỏi!

Chàng liền dùng thuật Phù Quang Di Ảnh bay vút theo như một mũi tên bay.

Bùng một tiếng, tiếp theo một tiếng hự, Thiên Tê Giáo Chủ văng bổng lên, lộn ngược lại mấy vòng rơi lại chỗ cũ.

Hai bên xáp lại đánh càng ác liệt hơn. Thật trận đấu hi hữu chưa từng có.

Qua một hồi lâu, nghe hự một tiếng, Thiên Tê Giáo Chủ chệnh choạng văng ra ngoài sáu thước, khăn che mặt bị máu nhuộm đỏ ối.

Tiếp đến mấy chục bóng người xông tới, tay đều vung kiếm múa lập lòe, vây phủ Hoàng Thượng Chí.

Song chưởng biến hóa, Thượng Chí kích ra mười ba chiêu, tất cả vũ khí choảng vào nhau keng keng... văng tứ phía, và có năm sáu lưỡi kiếm tua tủa bay phập tới Thiên Tề Giáo Chủ.

Hoảng hồn, Thiên Tề Giáo Chủ vận tàn lực dùng thế Hóa Nguyên Thần Công đánh bật mấy thanh kiếm, rồi thuận thế công tiếp tới năm chiêu.

Hoàng Thượng Chí nhẩy lui ra tám thước.

Cả bọn Thiên Tề Giáo xông tới vây Hoàng Thượng Chí vào giữa.

Thiên Tề Giáo Chủ thừa cơ chạy vào thính đường.

Thượng Chí hừ một tiếng như cộp găm, đánh ra một chiêu Ma Hỏa Liễu Nghiêm với mười hai thành lực. Luồng chưởng phong cuộn cuộn như biển động sóng găm.

Mấy chục bóng người lộn nhào ra hết.

Lách mình một cái, Thượng Chí bay vút ra khỏi vòng vây, đuổi theo Thiên Tề Giáo Chủ.

Vừa tới cửa thính đường Thượng Chí giật mình thấy một thiếu nữ bịt mặt đứng gần bên Thiên Tề Giáo Chủ.

Thiếu nữ bịt mặt này, chàng thấy hình như đã gặp nhiều lần, nhưng lúc cấp bách không thể nhận ra được.

Đoán biết thiếu nữ này, vừa sát hại tám nam nữ tùy tùng của Thiên Tề Giáo, chàng trầm nghĩ:

- Thiếu nữ này dám vào Liên Hoàn Thao sát hại như vậy thì cũng không phải tay tầm thường...

Mấy chục cao thủ Thiên Tề Giáo cũng rầm rộ chạy vào thính đường.

Thượng Chí liền dương mười ngón tay, bắn Đông Kim Chỉ ra vèo vèo.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, năm cao thủ đi trước xung phong bị kim chỉ đâm vào ngực, bụng, ngã gục xuống đất, máu chảy ra lai láng. Còn số chưa bị thương thất kinh chạy toán loạn.

Thiên Tề Giáo Chủ quát lên:

- Thằng nhãi ranh kia! Mày phải chết!

Dứt tiếng, Thiên Tề Giáo Chủ đã lướt mình tới, đánh ra năm chiêu Hóa Nguyên Thần Công.

Hoàng Thượng Chí đưa tay vạch tới hai vòng tròn, xuất ra ba chưởng Khư Mê Thần Công kèm với mười hai thành lực.

Thiếu nữ che mặt cũng lẹ làng múa động song chưởng, kích tới phía Thiên Tề Giáo Chủ.

Bùng! Bùng hai tiếng như bão tố, tiếp đến một tiếng hự đau đớn. Thiên Tề Giáo Chủ chệch choạng lui vào một góc.

Hoàng Thượng Chí nhìn qua thiếu nữ bịt mặt, hỏi:

- Người là ai, ở phương nào?

Thiếu nữ bịt mặt lãnh đạm nói:

- Người khỏi cần hỏi đến!

Chàng ngạc nhiên thấy thiếu nữ đem thân giúp chàng, mà lại nói năng ngạo nghễ như vậy, chàng liền gần giọng nói:

- Thế thì mời người lui ra khỏi nơi đây.

- Ta không đi thì sao?

- Thì xin người chớ nhúng tay vào việc này!

- Nhúng tay? Người có hiểu ta vì sao lại đến đây?

- Việc này chỉ liên quan giữa tôi với Dư Bình Nam thôi, người ngoài chớ xen vào!

Thiếu nữ bịt mặt xì một tiếng, nói:

- Ta không rảnh thì giờ nói đến việc đó! Người có tài thì lấy mạng hấn đi, cho ta đỡ tốn sức lực!

Đôi mắt căm hận nhìn Thiên Tề Giáo Chủ, Thượng Chí hét lớn:

- Dư Bình Nam! Người đã đến lúc đền tội, đừng hòng tẩu thoát nữa.

Song chưởng biến đổi chớp nhoáng, chàng xông tới phía Thiên Tề Giáo Chủ:

- Thiên Tề Giáo Chủ vận hết công lực bình sanh, đánh ra năm chưởng Hóa Nguyên Thần Công.

Thượng Chí vội nhảy lui lại năm bước, vận thêm thành lực dùng Khư Mê Thần Công kích lại.

Trận đấu trong thính đường đang ác liệt, thì ngoài cửa mấy chục cao thủ ào ạt xông vào.

Thiếu nữ bịt mặt tung mình ra, gần lại cửa thính, thuận thế đánh ba chưởng. Luồng chưởng phong cuộn cuộn ép mạnh ra như vũ bão.

Bọn cao thủ hoảng hốt lẫn nhào xuống thêm kêu la inh ỏi.

Tuy bên ngoài bọn Thiên Tề Giáo hò hét xông vào, nhưng Hoàng Thượng Chí đang cố hạ sát Thiên Tề Giáo Chủ, nên không hề để ý hành động của thiếu nữ bịt mặt.

Chớp mắt, hai người trong thính đường đánh nhau hơn trăm hiệp, ngôi gạch bị chưởng phong cuốn bay mù mịt.

Thiên Tề Giáo Chủ trên mình mồ hôi chảy ròng ròng, chưởng thế chậm dần, lòng lo nghĩ:

- Tung tích mình đã bị lộ, nếu lần này chết dưới tay hắn thì cả Thiên Tề Giáo cũng không còn nữa! Mình cần phải thắng, nếu không tìm cách tẩu thoát!

Lão hét lên một tiếng, công tiếp tới mười ba chiêu...

Thình lình, trước cửa thính đường vọng vào những tiếng cười ghê rợn, rồi hai bóng người quái dị, cao lêu nghêu như hai cây tre khô, một người mặc áo xanh dài chí gối, một người áo vàng dài chí bụng, lướt vào.

Thiếu nữ bịt mặt giật mình, bước tới lãnh đạm hỏi:

- Mộc Thạch Nhị Khách! Hai vị đường đường là hai cao thủ võ lâm mà làm tù túng cho Thiên Tề Giáo thì thật hổ thẹn với khách giang hồ!

Mộc Thạch Nhị Khách nghe thiếu nữ bịt mặt khinh khi, nên đứng sững sờ.

Qua một lát, Mộc Khách trừng cặp mắt đầy tinh quang, khàn khàn nói:

- Đã biết danh của huynh đệ ta, thì người chắc không phải là kẻ vô danh...

- Các hạ nói đúng lắm!...

Thạch Khách áo bào vàng chặn lời nói:

- Người nói với Lãnh Diện Nhân là đồng đạo ư?

- Có thể nói như vậy?

-Ồ! Thế thì người phải chết!

- Hai luồng đạo âm phong ép thẳng vào thiếu nữ bịt mặt, với sức mạnh đẩy núi lấp bể.

Thiếu nữ bịt mặt đưa song chưởng vạch tới hai đường, luồng âm phong bị tiêu tan hết. Hai bàn tay thiếu nữ ấy như cái quạt thần dẹp mất làn khói bạc.

Mộc Thạch Nhị Khách, và mấy chục cao thủ đứng gần đó đều giật mình, mặt tái mét.

Thiếu nữ bịt mặt lạnh lùng, nói:

- Mộc Thạch Nhị Khách! Hai vị tốt nhất nên rút lui sớm đi là hơn!
- Hề! Hề! Hề... Người phách lối lắm! Song Khách này sẽ lấy mạng người.

Mộc Thạch Nhị Khách hộp súc công tới những tuyệt chiêu kỳ quái rất ít thấy trên võ lâm.

Thiếu nữ bịt mặt nhún mình nhảy lui ba bước, thừa thế kích lại.

Trước cửa thính lại thêm một trận đấu ác liệt không kém phần nguy hiểm.

Hai quái nhân lúc đầu xuất thế như sát hại thiếu nữ bịt mặt rất dễ dàng. Nhưng ngờ đâu thiếu nữ bịt mặt càng đánh càng lẹ làng, làm cho hai quái nhân bị lui ra mãi.

Trận đấu trong thính đường Hoàng Thượng Chí với Thiên Tề Giáo Chủ đánh nhau hơn trăm hiệp nữa vẫn chưa phân thắng bại.

Bất thần Thiên Tề Giáo Chủ hét lên một tiếng như điên cuồng. Cái khăn bịt mặt của Thiên Tề Giáo Chủ bị luồng chưởng phong Hoàng Thượng Chí Hoàng Thượng Chí Hoàng Thượng Chí cuốn bay mất để lộ khuôn mặt thật. Ông ta trạc chừng năm mươi tuổi, chứa đầy sát khí.

Mộc Thạch Nhị Khách buột miệng kêu lên:

- Hình Thế Kiệt!

Hai quái nhân liền nhảy lui khỏi vòng ác đấu, đứng trố mắt nhìn.

Thiếu nữ bịt mặt nhìn Thiên Tề Giáo Chủ, rồi lạnh lùng nói với Mộc Thạch Nhị Khách:

- Đúng! Nó là Hình Thế Kiệt, đội lốt cái danh là Dư Bình Nam hơn mười lăm năm nay!

Một Khách sửng sốt hỏi:

- Thủ đồ của Huyết Sợ à?

Thiếu nữ bịt mặt gật đầu, nói:

- Phải! Phản đồ của Quỷ Bảo!
- Ôi! Có chuyện... có chuyện như thế sao?
- Sao lại không? Hắn muốn dùng thủ đoạn lừa người, để đoạt danh vọng...

- Người hiểu hết chuyện này à?

- Ủ! Ta hiểu cả những điều quá khứ và vị lai. Chính hai vị bị nhốt trong Quỉ Bảo, vì công lực kém hơn Quỉ Bảo Chủ Nhân có phải không? Rồi Dư Bỉnh Nam đã mở ngục cho hai vị ra, để mưu hợp sức hủy diệt Quỉ Bảo, mà xưng hùng, xưng bá trên võ lâm!...

Thạch Khách nhìn Mộc Khách, nói:

- Đại huynh! Thôi chúng mình đi!

Một Thạch gật đầu. Hai người xoay mình bỏ đi mất.

Mấy mươi cao thủ Thiên Tề Giáo đứng ngơ ngáo nhìn, vì lần đầu tiên chúng được thấy cái mặt thật của Thiên Tề Giáo Chủ. Còn những lời nói của thiếu nữ bịt mặt thì chúng không hiểu gì cả.

Cũng trong lúc kinh ngạc này, ngoài thính đường từng hồi vang lên những giọng gào thét thảm thiết, tiếng bập bùng chấn động như đất rung núi ngã.

Thượng Chí đánh bay chiếc khăn che mặt của Thiên Tề Giáo Chủ, nghiêng răng căm hận, nói:

- Dư Bỉnh Nam! Người đã dùng thủ đoạn dê hèn, tàn bạo giết họ Hoàng, Trương và hơn hai trăm người trong Hoàng Gia Trang! Vậy cái huyết thù ấy cả Thiên Tề Giáo chúng người phải trả!

Dư Bỉnh Nam thấy bị cô thế, không đường tẩu thoát, bao nhiêu cao thủ tùy tùng đã bị tan rã hết, nên lão chỉ cố vận hết công lực phòng thủ.

Thượng Chí dùng Khử Mê Thần Công và vận hết thành lực, công tới một lúc tám chưởng.

Dư Bỉnh Nam dùng hết sức lực thủ thế, mà vẫn bị ép sát vào vách. Lão nương theo sức cản của vách tường đá, giậm chân phản công lại.

Bùng! Bùng! Hai tiếng, cả thính đường chấn động muốn sụp đổ.

Tiếp đến hai tiếng hự cùng một lúc Hoàng Thượng Chí chệch choạng lui ra sáu bước.

Dư Bỉnh Nam nhào vô vách đá, máu miệng trào ra như nước xối, cả thân mình lão run rẩy sắp xỉu xuống đất.

Bên ngoài tiếng người gào thét vang lên, âm thanh chát chúa, binh khí chạm nhau, nghe ù đầu điếc tai, hàng trăm bóng người rầm rộ xông tới như ong bu về tổ.

Thiếu nữ bịt mặt đứng chặn tại cửa, xuất chưởng đánh ra liên tiếp.

Cả bọn Thiên Tê Giáo cứ nhào lên văng ra, không thể tiến bào được.

Mặt phừng phừng đỏ, Thượng Chí đương song chưởng tiến tới.

Dư Bình Nam dựa theo vách đá lần đi...

Thiếu nữ bịt mặt song chưởng không ngớt múa động, miệng hét lớn:

- Chú ý! Nó muốn tẩu thoát!

Thượng Chí nhảy vọt tới, chộp vào mình Dư Bình Nam, lệ làng như con hổ chụp mồi.

Vách thính đường bỗng nứt ra một lỗ, Dư Bình Nam chun vào hơn nửa thân mình.

Thượng Chí chụp được một cánh tay địch thủ.

Dư Bình Nam hoảng hốt lui sâu vào tường đá, mà cánh tay vẫn bị đối phương nắm cứng, nhưng vách hở lại khép kín lại.

Thượng Chí ghì chân vào vách, thêm sức giật mạnh một cái, cả vách đá rung động muốn ngã xuống.

Tiếp nghe một tiếng kêu thảm thiết, máu trong kẽ đã vọt ra xối xả, Thượng Chí nắm được có một cánh tay gãy ứt nhem máu tươi của Dư Bình Nam.

Cùng lúc đó, Dư Bình Nam biến mất trong vách đá.

Đôi mắt đỏ ngầu nhìn vào kẽ đá đã khép kín, nghiêng rằng, ném cánh tay phải gãy của Bình Nam xuống đất, rồi tung chưởng đánh ầm ầm vào vách đá chỗ máu tươi còn ứt dầm.

Cả thính đường đều chấn động, cát bụi bay tung tóe, cây gỗ trên nóc đền gãy nát văng ngổn ngang.

Chàng vận hết toàn lực đập vách đá, nhưng vẫn vô hiệu vách đá trơ trơ ra đó, mà thù địch đã biến mất.

Đang căm tức tìm thế đuổi theo Dư Bình Nam, thì trước cửa thính đường có mấy bóng người phi vào, Thượng Chí liền xoay mình lại đánh ra một chưởng.

Bùng! một tiếng, kệp theo mấy tiếng kêu thảm não, bốn bóng cao thủ Thiên Tê Giáo bay vút ra ngoài tam cấp. Bọn đứng ngoài thấy thế, kinh hoảng bỏ chạy tán loạn.

Hoàng Thượng Chí trở mình lại vách đá, tìm cái nút phá đường kín trong vách.

Thiếu nữ bịt mặt lại lạnh lùng nói:

- Đừng tìm nữa vô ích! Hắn đã thoát khỏi từ lâu rồi. Người có mở được đường kín cũng không thể đuổi theo kịp nữa!

Hoàng Thượng Chí xúng lững quay lại hỏi:

- Người là ai mà biết việc này?

- Người không cần hỏi tên ta! Điều quan trọng nhất giờ này là người phải lo cứu cô gái đang bị nạn đó!

- Người! Người cũng biết việc đó sao?

- Biết tất cả!

Thượng Chí vừa cảm tức vừa đau đớn, cắn răng nói:

- Nàng đã chết rồi!

- Cái gì? Ngô Tiểu My chết rồi?

- Phải! Xác nàng còn nằm sau phòng kín đó!

- Tại sao lại chết?

- Uống nhầm Tục Mệnh Kim Đơn giả...

Một giọng nói lạnh lùng sau bàn án trong thính đường truyền ra:

- Ai nói Tục Mệnh Kim Đơn giả đó?

Tiếng nói chưa dứt một thiếu nữ áo xanh lả lướt từ phía ấy bước ra.

- o O o -